

Ωδή δευτέρα
[II]
Εις Δόξαν

α΄

Ἐσφαλεν ὁ τὴν δόξαν
ονομάσας ματαίαν,
καὶ τὸν ἄνδρα μαινόμενον
τὸν προ τοιαύτης καίοντα
5θεάς τὴν σμύρναν.

β΄

Δίδει αὐτὴ τὰ πτερά·
καὶ εἰς τὸν τραχύν, τὸν δύσκολον
τῆς Ἀρετῆς τὸν δρόμον
τοῦ ἀνθρώπου τὰ γόνατα
10ιδού πετάουν.

γ΄

Μικράν ψυχὴν, κατάπτυστον,
κατάπτυστον καρδίαν
έτυχ' ὅστις ἀκούει
τῆς δόξης τὴν παράκλησιν
15καὶ δειλιάζει.

δ΄

Ποτέ, ποτέ με δάκρυα
δεν ἔβρεξεν ἐκεῖνος
τῶν φίλων τοῦ το μνήμα,
οὔτε τὸ χῶμα ἐφίλησε
20τῶν συγγενῶν τοῦ.

ε΄

Εἰς τὸν ἠγριωμένον
βαθύν ὠκεανόν,
ὅπου φυσάει με βίαν
καὶ οργίζεται τὸ πνεῦμα
25τῆς πικρᾶς τύχης·

ς΄

Καθ' ἡμέραν κοιτάζει
τοὺς πολλοὺς τῶν δυστήνων,
πνιγομένων θνητῶν,
καὶ ποῖος ποτέ τὸν ἤκουσε
30παραπονούντα;

ζ΄

Θερμότατον τὸν πόθον
εφύτευσας τῆς δόξης
εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων σου
ὦ Ἑλλάς, καὶ καλείσαι
35μήτηρ ἠρώων.

η΄

Καθὼς ἀπὸ το σπήλαιον
εκβάς ὁ λέων πληγώνει,
σκοτώνει, διασκορπίζει

τολμηρών κυνηγών
40πλήθος Αράβων·

θ'

Καθώς εις τον χειμώνα
το νερόν υπερήφανον
του χειμάρρου κυλίεται,
και τα χωράφια χάνονται,
45βοσκοί και ζώα·

ι'

Ἡ καθώς την αυγήν
εξαπλώνετ' ο Ἥλιος,
και τ' ἄστρα τ' αναρίθμητα
από τον μέγαν Ὀλυμπον
50πάντα εξαλείφει·

ια'

Ούτως τα μύρια τάγματα
έχυσεν ο Αράξης,
αλλ', ω Ασπίς Ελλάδος,
συ επί τους Πέρσας ἀστραψες,
55κι έγινον κόνις.

ιβ'

Περίφημοι ψυχαί
τριακοσίων Λακώνων,
ψυχαί αίπου εδοξάσατε
τον Ασωπόν και τ' ἄλσος
60του Μαραθώνος·

ιγ'

Εύφραινε με το αθάνατον
μέτρον τας Αχαΐδας
χήρας ο θεΐος Ὀμηρος,
και το πνεύμα σας ἀναπτε
65το ίδιον μέλος.

ιδ'

Του καρτερού Αιακίδου
την φήμην εζηλεύσατε,
(αείμνηστος, θαυμάσιος
ζήλος) και τ' αίμα εχύσατε
70διά την Ελλάδα.

ιε'

Και γω, και γω το σίδηρον
γυρεύω· ποίος μού δίδει
τας βροντάς του πολέμου;
ποίος μ' οδηγεί την σήμερον
75εις τον αγώνα;

ις'

Φοβερόν, μυσαρόν
θρέμμα σκληράς Ασίας,
* Ωθωμανέ, τί μένεις;
τί νοείς; τί δεν φεύγεις
80τον θάνατόν σου;

ιζ΄

Ἐφθασ' ἡ ώρα· φύγε,
ἀνέβα τὴν ἀγρίαν
αραβικὴν φοράδα·
νίκησον εἰς τὸ τρέξιμον
85καὶ τοὺς ἀνέμους.

ιη΄

Ἐπὶ τὸν Ὑμηττὸν
εβλάστησεν ἡ δάφνη,
φύλλον ἱερόν, στολίζει
τὰ ἠριπομένα λείψανα
90τοῦ Παρθενώνος.

ιθ΄

Νέοι, γυναῖκες, γέροντες,
Ἑλληνικά θηρία,
φιλούσιν, ἀποσπάουσι
τοὺς κλάδους, στεφανώνουσι
95τὰς κεφαλὰς τῶν.

κ΄

Ἀνέβα τὴν ἀράβιον,
* Ὠθωμανέ, φοράδα·
τὴν φυγὴν κατεγκρήμισον·
Ἑλληνικά θηρία
100σε κατατρέχουν.

κα΄

Τὴν λάμπιν τῶν ὀργάνων
ἀρειμανίων ἴδε·
ἀκουσον τὴν βοήν
τῶν θάνατον πνεόντων
105ἢ ἐλευθερίαν.

κβ΄

Νοεῖς; — Τρέξατε, δεύτε
οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες·
ἦλθ' ὁ καιρὸς τῆς δόξης,
τοὺς ευκλεεῖς προγόνους μας
110ας μιμηθώμεν.

κγ΄

Ἐάν το ἀκονίσει ἡ δόξα,
τὸ ξίφος κεραυνοί·
εάν ἡ δόξα θερμώσει
τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων,
115ποῖός τὴν νικάει;

κδ΄

Τί τρέμεις; τὴν φοράδα
κτύπα, κέντησον, φύγε,
* Ὠθωμανέ· θηρία
μάχην πνέοντα, δόξαν,
120σε κατατρέχουν.

κε΄

Ὡ δόξα, διὰ τὸν πόθον σου

γίνονται και πατρίδος,
και τιμής, και γλυκείας
ελευθερίας και ύμνων
125άξια τα έθνη.

© 2012 Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας